

VOGALONGA 2007: ROEIEN IN VENETIE

Al jaren werd er door de roeiploeg over gesproken en gedroomd: de *Vogalonga* !

Dit is een vaartocht in Italië met een keur aan vaartuigen die zich voortbewegen met behulp van riemen, peddels etc. Drieëndertig jaar geleden werd deze demonstratietocht voor het eerst geroeid als protest tegen de toename van gemotoriseerd verkeer op en rond de Venetiaanse wateren. Ondertussen is de jaarlijkse tocht traditie en doen er zo'n 1500 vaartuigen mee. Het betreft gondels en andere traditionele Venetiaanse vaartuigen van uiteenlopende afmetingen , maar ook kano's , drakenboten, skiffs e.d. en zelfs een paar sloepen!

De tocht vangt aan ter hoogte van het *Piazza San Marco* (San Marcoplein) en voert dan vervolgens door de stroomgeulen in de Venetiaanse lagune, doorsnijdt de diverse eilanden zoals *Murano* en *Burano*, om dan weer via het *Canal Grande* bij het *Piazza San Marco* te eindigen. De totale afstand is zo'n 32 kilometer.

Nadat maanden geleden de voorbereidingen zijn aangevangen wordt 23 mei 's ochtends kwart-over-negen de reis aanvaard door Onno en Klaas. De tocht gaat via München , ten zuiden waarvan we 's avonds om half negen in Putzbrunn aankomen. Na een goede Duitse maaltijd in de dorpsherberg wordt in een motel een boerennacht gemaakt. We hebben deze dag 860km gereden. Rest ons donderdag ruim 500km. De volgende dag gaat de route via de Brenner pas, Innsbruck en Verona richting Venetië. Op de Brenner pas is het 36 graden, geen airco maar alle ramen open want elke PK moet omgezet worden in snelheid!

Rond een uur of vier 's middags komen we aan in de buurt van Venetië. Het is spitsuur. Op een grote rotonde ziet een vrachtwagenchauffeur de trailer over het hoofd en duikt achter de auto langs in de boot. Tsjja, die is ook maar tien meter lang.... Gelukkig blijkt de Laura-G op wat krassen na onbeschadigd in tegenstelling tot de vrachtwagen. Gezien Klaas' en mijn kennis van de Italiaanse taal , en het Engels van de Italiaanse chauffeur hebben we drie kwartier nodig om het schadeformulier in te vullen. Daarna vervolgen we de zoektocht naar het eiland..... In de chaos weten we uiteindelijk de verbindingdam te vinden Eenmaal aangekomen blijken we niet terecht te kunnen in de parkeergarage en aangezien het verkeer direct terug van het eiland af wordt geleid komen we weer in de spitschaos rond de havens terecht. Pas uren later weten we Venetië weer te bereiken en komen aan bij de door de Vogalonga-organisatie aanbevolen kade. Hier worden we weggestuurd, want deze kade is alleen zondag, de dag van de Vogalonga, opengesteld. Ondertussen zijn Pieter, Marian en Cora gearriveerd en kunnen ons de broodnodige geestelijke bijstand verlenen. Als we aankomen bij de aanbevolen parkeerplaats voor bussen, caravans en aanhangers , staat daar een heel bestand parkeerplichtklaar om ons in helder Italiaans duidelijk maken dat er werkelijk álles geparkeerd mag worden, behalve een boot (NO BARCO!) . Zelfs na een poging tot het bedrijven van Italiaanse politiek blijft succes uit. Telefonisch contact met een vriendelijke dame van de Vogalonga-organisatie leert ons dat er eigenlijk helemaal niets is geregeld en dat we het zelf maar uit moeten zoeken. Laatste hoop is het Venetiaanse loodswezen. Die hoop blijkt ijdel:

Uiteindelijk belanden we bij een gondelroeclub (*Gruppo Sportivo Voga Veneta*) op het vaste land (*Mestre- San Giuliano*) waar we, bij wijze van spreken, met open armen worden ontvangen. We zullen er wel wanhopig uitgezien hebben....Zonder probleem kunnen we daar de boot en de auto stallen om vervolgens met de bus terug te gaan naar Venetië. De derde keer vandaag! Tegen negenen nestelen we ons dan eindelijk op een terras aan het *Canal Grande* en genieten voor het eerst van de fantastische omgeving.

In ons hotel "*Albergo Santa Lucia*" is het goed toeven. Wel vroeg opstaan want dat doen Italianen ook en aangezien er een aantal gezinnen op de houten vloeren boven ons wonen..... Na het buitenontbijt in de ochtendzon wordt de stad verkend. Het is een oude compacte stad met veel smalle stegen, besloten pleinen, kanalen en kanaaltjes gevuld met azuurblauw water, en natuurlijk de bruggen. Wat werkelijk opvalt is de schone lucht. Op straat is er slechts voetgangersverkeer. Het enige op wielen zijn de koffers en af en toe een steekwagentje. En heel soms een rolstoel want daar moest bijvoorbeeld de onfortuinlijke Chris Legêne zich in verplaatsen. Het enige gemotoriseerde verkeer bevindt zich op het water, namelijk de watertaxi's en de Vaporetti (Vaporetto = varende bus). Gezien de waterstand ten opzichte van de huizen, en de toegangen daar toe, wordt er in het algemeen voorzichtig gevaren.

Slechts af en toe komt er een ambulance-, politie- of brandweerboot met veel geweld voorbij zetten. Een groot deel van het vervoer over water geschiedt nog steeds met de welbekende gondels. De asymmetrische boten worden in de regel gevaren door één man (de gondelier) die met een wrikbeweging van de riem zijn gondel voortstuwt. Maar soms zijn er twee gondeliers. Ze vervoeren veelal toeristen, maar de Venetiaan laat zich er ook door vervoeren. Al zal de laatste waarschijnlijk minder betalen voor een rit dan de vakantieganger. Voorzover ik heb gezien heeft niemand van de roeiploeg zich in een gondel gewaagd, misschien vanwege de vrees voor neerdalende haringstaarten, eieren en stoeptegels. Ten onrechte, dat betreft namelijk niet een Venetiaanse traditie!

Vrijdag arriveren Ed, Paula, Isabet, Peter, Wil, Joop en Thea.

Die avond bereikt Klaas en Cora onheilstijdning, zij vliegen bij eerste gelegenheid terug naar Nederland.

Zaterdag morgen is wederom een mooie dag die weer begint met een ontbijt in de Italiaanse ochtendzon. Deze dag komen Bert, Oscar en Julia, Roelof en Charlotte met de kinderen, en Erik en Marion met de kinderen.

s'Middags begeven Marian en Isabet zich in een rustig gedeelte van de stad en een niets vermoedende straatrover denkt Pieters camera van Marian te kunnen ontvreemden. Hij heeft het mis! Hij sleurt beide dames aan het hengsel van de cameratas door de straat, ze houden echter vast als pitbulls. Het hengsel breekt en de camera is gered. Marian komt er niet zo best vanaf: Een lelijke breuk én luxatie van haar pink, bovendien is zij bont, blauw en geschaafd. Ziekenhuisbezoek en Politieaangifte nemen veel tijd in beslag.

Die avond spreken we af op een terras in het Arsenaal om daar met de hele groep te gaan eten. Maar dan pakken donkere wolken zich samen boven Venetië en na enig stormgeweld stort de regen zich met bakken uit de lucht. Terrassen verdwijnen in en onder water. De restaurants zijn in het algemeen niet groot en de houder van het door ons geselecteerde wordt bijna gevelde door zijn eigen paniekaanval zodra zijn zaak zich vult met tweeëntwintig Hollanders. We splitsen de groep. Na een goede maaltijd (Italiaans...) is het "vroeg naar bed" want de volgende morgen wordt het vroeg op staan voor de VOGALONGA!

i Piloti di Amsterdam salutano Venezia !

Die volgende morgen vertrekken we om zes uur per bus vanaf *Piazzale Roma* richting *San Giuliano* te *Mestre*. Zonder ontbijt! Aangekomen is het daar al een drukte van belang. De *Laura-G* wordt spoedig te water gekraand en eenmaal op orde vangen we de tocht aan richting de startstreep aan het *Piazza San Marco*. Joop is daar al aanwezig om ons

aan te melden en voor het palaver(!). Ed ontmoeten we

Vanuit de lagune via het *Canale di Cannaregio* roeien we in de toenemende

drukke naar het *Canal Grande*. Het doet ons genoeg om onze interim-stuurman Oscar zo te zien genieten!. Het loopt tegen negenen (de starttijd is negen uur) als we bij het *Piazza San Marco* aankomen. Nu blijkt dat de 'actieve' inschrijvingsbalie op een ponton in het kanaal is gestationeerd, de balie waar Joop staat blijkt gesloten.... Na Joop en Ed te hebben opgepikt moeten sommigen onder ons

het doen zonder de o-zo nodige sanitaire stop daar het startkanonschot al klinkt. (Dit verschijnsel is ons niet vreemd...).

De ongeveer vijftienhonderd boten zetten zich in beweging in het *Canale di San Marco*, richting het eiland *Vignole*, waarbij eerst het eiland *San Giorgio Maggiore* voorbij wordt geroeid.

Als we *Vignole* voorbij zijn geroeid verlaten we de ‘geul’ en wordt het ondieper. Met regelmaat raken de riemen bodem. Dit gebeurt vooral in het bochtige water langs *Sant’ Erasmo*.

Dan verschijnt ons een nimf.....

De sirene lijdt onze aandacht dermate af in haar ‘*Sàndolo*’, dat de riemen als een baal inelkaar gekronkelde spaghetti vastlopen. Joop ként het verhaal der sirenen en beveelt ons streng door te roeien voordat we te pletter slaan op een rots (...dukdale, of wat dan ook).....

In de stroom (van boten) worden we naar *Burano* gevoerd. We lopen diverse traditionele vrachtschepen op, zoals deze door een flink aantal Peppi en Kokkies geroeide “piatta”.

Burano is een eiland met (oude) stedelijke bebouwing en kanalen, net als *Venetië*. Na het rondlopen passeren we het ernaast gelegen eiland *Mazzorbo* waar we aangemoedigd worden door de bevolking aan de wallekant. Het loopt naar de middag en dus nemen we hier de tijd om ons ontbijt te nuttigen. Met de trekharmonica er bij laten we, bij wijze van generale repetitie, de Barcarola van Verdi klinken. De menigte staat te ver om het applaus te kunnen horen.....

De zon breekt nu echt door en we komen weer in open water. Nu zetten we het op een roeien richting *Murano*. Na het passeren van *San Giacomo in Palude* is *Murano*, het eiland waar het fameuze Venetiaanse glaswerk wordt vervaardigd, in zicht. Het is hier zowel op het water als aan de kant erg druk.

Evenals *Venetië* wordt *Murano* doorkruist door een kanaal; het *Canal Grande di Murano*. En ook hier staan de oevers en de brug boordevol enthousiaste toeschouwers.

Na *Murano* komen we op het laatste stuk open water vóór *Venetië*. Met de Amsterdamse “Dikke Bertha” voor ons in zicht zetten we het op een roeien. Maar we zijn niet de enige: de Vogalonga is geen race maar een roeitocht echter doet menigeen z’n uiterste best om voor de drukte uit *Venetië* binnen te varen. Gevolg is dat alles iets eerder en tegelijk *Venetië* binnenvaart....Het is een magnifiek gezicht om de diverse boten zo te zien voortsnellen, ieder met z’n specifieke ‘voortstuwingsmethode’.

We zijn hier de Dikke Bertha voorbij gelopen, achter ons aan een “mascaréta” (de middelste) en op de voorgrond een drakenboot

Dit is ook een mascaréta (een soort Sàndolo)....

...en dit is een”Caorlina”...

En dan is het zover. Via de aanloop door het *Canale delle Sacche* wordt Venetië binnengevaren door het *Canale di Cannaregio*. Dit is de Joodse wijk. Van roeien is nu geen sprake meer want er is een heuse verkeersopstopping:

Chaos dus. Maar wel gezellig. Aan beide zijden van de Laura-G hangen borden met een groet aan *Venetië*. Nu komt de trekharmonica er weer bij en het kanaal vult zich met onze muziek..... :De Barcarola, Tulpen uit Amsterdam, Aan de Amsterdamse grachten, Het kleine Café, noem het maar op. Zingen is niet onze sterkste kant, maar de Haarlemmerhout van Sloeproevereniging Haarlem ligt naast ons en de bemanning brult de teksten volmondig mee.

Op de kades is het bijzonder druk en waar we passeren ontvangen we steeds weer een zeer enthousiaste staande ovatie!

Je zou er bij-na verlegen van worden!

Vanuit *Cannaregio* varen we het *Canal Grande* op richting het *Piazza San Marco*. Er wordt druk getelefoneerd door de diverse roeiers teneinde de familie te attenderen op onze aanwezigheid én deze te dirigeren naar het beste uitkijkpunt. Na een (te) kleine aanloop wordt de *Ponte di Rialto* aangelopen en vervolgens met < Op riemen > gepasseerd. Het moet een majestueus gezicht zijn geweest.....voor de foto..... Vervolgens wordt de *Ponte dell'Accademia* 'genomen' en passeren we de eindstreep waar we oorkondes en het goud in ontvangst nemen.

Wel iets om trots op te zijn !!!!

Joop wordt hier zwaar teleurgesteld: hij had zich bijzonder goed voorbereid op zijn speech voor (misschien wel) de Rai Uno, die zou volgen op de hem door ons in het vooruitzicht gestelde zoen van een wereldberoemde diva op het bordes van het dogenpaleis.....Hopelijk krijgen we 'm nog 's te horen. (de speech)

Na drie kwartier manoeuvreren en wachten in de buurt van de eindstreep kunnen de dames eindelijk wijs worden uit stortvloed van goedbedoelde telefonische routeadviezen en weten de Laura-G te bereiken, waar ze dan ook gelijk instappen. Dik over het merk liggend kunnen we het niet laten nóg een keer de eindstreep te nemen (misschien nog wat goud voor de dames) waarna we kunnen vaststellen dat de borden aan weerszijden ook vanaf de wal goed te lezen zijn: Uit de Intercominstallatie

schalt de stem van een buitengewoon opgewonden Italiaan een voor ons volkomen onbegrijpelijke tekst over het *Canal Grande* (en wellicht heel Venetië).

Heel duidelijk te onderscheiden is echter de kreet "Piloti di Amsterdam", dus dat het voor ons bedoeld is wordt door een ieder begrepen. Het is ons wél direct duidelijk dat er hier geen complimenten worden gemaakt. Met gebogen hoofden roeien we zo onopvallend mogelijk dicht onder de oever van het *Canal Grande* terug richting richting *Cannaregio*. In het *Canal di Cannaregio* zoeken we een terras uit en meren daar teneinde bij te komen van de tocht en ook om weer energie op te doen voor de terugtocht naar *San Guliano*.

Te *San Guliano* bij de roeiclub “Gruppo Sportivo Voga Veneta” wordt de Laura-G gelijk uit het water gekraand en bergen we haar op. Het is geweldig dat de roeiclub ons zo ter wille is en er bovendien niets voor terugverlangt!

Teruggekeerd in *Venetië* doen we ons 's avonds wederom tegoed aan de Italiaanse keuken. We hebben het verdiend, al met al hebben we vandaag bijna vijftig kilometer geroeid! Ook de volgende dag volgt een ieder zijns weegs, museumbezoek, concertje Vivaldi dan wel opera. Is het ook echt weer voor want het is de dag met, tot nu toe, de meeste regenval van dit jaar!

Dinsdagmorgen vertrekt Onno, ditmaal vergezeld door Bert, met auto en boot richting IJmuiden. We volgen de zelfde route terug echter ditmaal terzijde gestaan door vele stemmen uit het alwetend kastje.

Nog voor we de bergen in gaan begint het fors te regenen en dit zal niet ophouden voordat we de bergen weer uit zijn. Op de brenner pas gaat de regen over in natte sneeuw en is alles wit bij een temperatuur van +3 graden. Dat is 33 graden minder dan het zelfde stuk op de heenweg, acht dagen er voor!

Te Wurzburg wordt onderdak gezocht in een motel en de volgende dag arriveren we aan het eind van de dag in IJmuiden, 2889 kilometers na het vertrek van acht dagen geleden.

De alpen zijn bedwongen, de reis is volbracht.....

